

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko Sądowi Rejonowemu w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 czerwca 2020 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 marca 2019 r., sygn. akt III APa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 marca 2019 r., sygn. akt III APa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego Sądu Rejonowego w W. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 8 października 2018 r., sygn. akt IV P (...), którym Sąd ten uwzględnił powództwo J. P. o zapłatę.

Powód J. P. domagał się zasądzenia od Sądu Rejonowego w W. kwoty 106.874,14 zł. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał m.in., że ma przyznane prawo do uposażenia rodzinnego po zmarłej żonie I. P. , która wykonywała zawód sędziego w SR w W. . Do chwili obecnej nie nabył prawa do emerytury lub renty. W 2004 r. uzyskał zapewnienie ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości, że obowiązujące regulacje nie przewidują żadnych przeciwwskazań do podejmowania zatrudnienia przez osoby pobierające takie uposażenie i nie ma tym samym podstaw do zawieszania lub zmniejszania uposażenia rodzinnego. Powód –

odwołując się do dorobku doktryny - wskazał nadto na różnice między uposażeniem rodzinnym oraz świadczeniami emerytalno-rentowymi z ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Powód powołał się na fakt wstrzymania mu przez Prezesa Sądu Rejonowego prawa do uposażenia, z uwagi na odmienną interpretację przepisów dokonaną przez Ministerstwo Sprawiedliwości.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu powołano się m.in. na oficjalne stanowisko Ministra Sprawiedliwości z 21 września 2016 r., dotyczące potrzeby stosowania do uposażenia rodzinnego przepisów dotyczących zawieszania lub zmniejszania renty rodzinnej, w sytuacji w której zajądą przesłanki z art. 103 i n. ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wyrokiem z 8 października 2018 r., sygn. akt IV P (...) Sąd Okręgowy w T. zasądził od pozwanego Sądu Rejonowego w W. na rzecz powoda J. P. - z tytułu uposażenia rodzinnego za okres od listopada 2016 r. do lutego 2018 r. - kwoty: - 6.399,29 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty; - 6.399,29 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671, 87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 lutego 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 marca 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671, 87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 maja 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671, 87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty; 6.671, 87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 lipca 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 września 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 października 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 listopada 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty; - 6.671,87 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty; - 7.006,56 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 lutego 2018 r. do dnia

zapłaty; - 7.006,56 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 marca 2018 r. do dnia zapłaty; a ponadto kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył apelacją pozwany w całości, zarzucając mu naruszenie art. 102 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Sąd Apelacyjny w wyniku rozpoznania apelacji stwierdził, że nie zasługuje ona na uwzględnienie.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własny stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy.

Sąd odwoławczy uznał, że o ile można się zgodzić z twierdzeniem, iż funkcja renty rodzinnej i uposażenia rodzinnego przysługującego członkowi rodziny zmarłego sędziego jest podobna, to jednak są to zupełnie różne świadczenia. Renta rodzinna jest bowiem świadczeniem z ubezpieczenia społecznego przysługującym z tytułu utraty żywiciela, pochodnym od renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Z kolei uposażenie rodzinne jest świadczeniem pochodnym od świadczeń przysługujących sędziemu ze stosunku pracy (w szczególności jego wynagrodzenia za pracę lub uposażenia ze stanu spoczynku, które jest również pochodne od świadczenia ze stosunku pracy - art. 100 § 1, 2 i 3). Nie można przy tym tracić z pola widzenia okoliczności, iż sędziowie nie podlegają powszechnemu systemowi ubezpieczenia społecznego, a w razie ich śmierci uprawnionym członkom rodziny sędziego nie przysługuje renta rodzinna, lecz w/w uposażenie rodzinne. Od wynagrodzenia sędziów nie odprowadza się składek na ubezpieczenie społeczne (art. 91 § 9 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych), z wyjątkiem przewidzianym w art. 91 § 10 (tj. w razie rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego z powodu zrzeczenia się urzędu przez sędziego lub z powodu prawomocnego orzeczenia sądu dyscyplinarnego o złożeniu sędziego). Co więcej, renta rodzinna jest wypłacana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zaś uposażenie rodzinne przez jednostkę organizacyjną, w której sędzia otrzymywał ostatnio wynagrodzenie lub uposażenie, bądź jednostkę organizacyjną, która przejęła zlikwidowany sąd, wypłacające to wynagrodzenie lub uposażenie.

W ocenie Sądu odwoławczego brak jest zatem podstaw do stosowania w odniesieniu do uposażenia rodzinnego wszelkich uregulowań dotyczących świadczeń emerytalno-rentowych, poza wyjątkiem wskazanym w art. 102 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, zgodnie z którym uposażenie rodzinne przysługuje uprawnionym członkom rodziny zmarłego sędziego albo sędziego w stanie spoczynku, spełniającym warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej, w myśl przepisów o emeryturach i rentach z FUS. Sąd Apelacyjny pozostaje na niezmiennym stanowisku, zgodnie z którym odesłanie to nie może być rozumiane jako odesłanie o kompleksowym charakterze. Ustawa Prawo o ustroju sądów powszechnych ma charakter samodzielny, a wskazane w powyższym przepisie odesłanie do przepisów ubezpieczeniowych dotyczy wyłącznie warunków uprawniających członka rodziny do świadczenia i obliczenia podstawy uposażenia rodzinnego nie uprawnia do traktowania uposażenia rodzinnego jak renty rodzinnej. W ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych i ustawie o emeryturach i rentach z FUS nie ma żadnych innych zapisów, które nakazywałyby analogiczne traktowanie obu tych świadczeń.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko, iż - wobec dosłownej treści przedmiotowego odesłania - należy je rozumieć wyłącznie jako odesłanie do przesłanek nabycia prawa do renty rodzinnej, tj. jedynie tych warunków, które przewidziane zostały w przepisach art. 68 - 71 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Sąd Okręgowy - przywołując definicje analizowanego pojęcia zawarte w słownikach języka polskiego - wskazał, że rozumiane jest ono jako otrzymanie, zwykle czegoś pożądanego, co było przedmiotem starań, osiągnięcie, zdobywanie, dostawanie czegoś, o co się starało. Wszystkie te pojęcia w sposób niebudzący wątpliwości kojarzą się z pozyskiwaniem, nabywaniem czegoś, a zatem niejako z etapem „wstępnym” wchodzenia w posiadanie, a nie ze sposobem jego realizacji. Już w tej fazie analizy językowej, w ocenie Sądu odwoławczego, nie ma zatem podstaw do twierdzenia, jakoby spełnienie warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej mogło być rozumiane szeroko - nie tylko jako spełnienie przesłanek warunkujących nabycie tego prawa, ale także jako spełnienie przesłanek warunkujących wypłatę świadczenia.

Sąd Apelacyjny uznał, że stwierdzenie zawarte w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, iż uposażenie rodzinne przysługuje członkom rodziny zmarłego sędziego, spełniającym warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów o emeryturach i rentach z FUS oznacza, że stosowanie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS odnosi się wyłącznie do zakresienia kręgu osób uprawnionych do uposażenia rodzinnego, a nie sposobu wypłaty tego świadczenia, czy też okoliczności wpływających na jego wysokość, w tym powodujących jego obniżenie czy zawieszenie. Ustawa o emeryturach i rentach z FUS nie przewiduje innych warunków „uzyskania” świadczenia w postaci renty rodzinnej. W szczególności, nie regulują przesłanek uzyskania tego rodzaju świadczenia przepisy art. 104 ust. 7 i 8 tej ustawy, które wskazują na okoliczności powodujące zmniejszenie wysokości lub całkowite zawieszenie wypłaty tego świadczenia. Czym innym jest uzyskanie prawa do określonego świadczenia, a czym innym jego wypłata, która ma w tym przypadku charakter wtórny. Wskazane przepisy dotyczą możliwości realizowania uprzednio nabytego prawa. Oczywistym jest, że zawiesić można tylko realizację prawa, które zostało już nabyte. Osoby osiągające przychód powodujący zmniejszenie wysokości świadczenia rentowego czy też jego zawieszenie nie tracą prawa do tego świadczenia. Dlatego też argumentacja pozwanego w tym zakresie jest nieuzasadniona.

Powyższe rozumowanie potwierdza również okoliczność, iż zgodnie z art. 103 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, szczegółowe zasady i tryb ustalania i wypłacania uposażeń oraz uposażeń rodzinnych sędziom w stanie spoczynku i członkom ich rodzin zostały powierzone do ustalenia w drodze rozporządzenia Ministrowi Sprawiedliwości, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy. W dacie, z którą wstrzymano powodowi wypłatę uposażenia rodzinnego, tj. 1 listopada 2016 r., nie wydano aktu wykonawczego na podstawie art. 103 u.s.p. Zachowujące, na podstawie art. 211 § 2 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 16 października 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu ustalania i wypłacania uposażeń oraz uposażeń rodzinnych sędziom i prokuratorom w stanie spoczynku oraz członkom ich rodzin (Dz.U. nr 130, poz. 869) nie zawierało jakichkolwiek unormowań w przedmiocie zmniejszenia czy też zawieszenia

uposażenia rodzinnego w stosunku do osób osiągających przychód z innego tytułu. Brak było też odesłania do stosowania w tym przypadku do przepisów ustawy emerytalnej.

Sąd Apelacyjny zwrócił przy tym uwagę, że unormowań takich nie zawierają także - obowiązujące od 1 lutego 2017 r. do 22 czerwca 2018 r. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 20 stycznia 2017 r. w sprawie uposażeń oraz uposażeń rodzinnych sędziów w stanie spoczynku i członków ich rodzin oraz terminów przekazania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek na ubezpieczenie społeczne (Dz.U. poz. 199) oraz aktualnie obowiązujące - od 29 czerwca 2018 r. - rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 21 czerwca 2018 r. w sprawie uposażeń sędziów w stanie spoczynku i uposażeń rodzinnych członków rodzin sędziów i sędziów w stanie spoczynku oraz terminów przekazania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składek na ubezpieczenia społeczne (Dz.U. poz. 1258).

Za znamienne Sąd drugiej instancji uznał, że rozporządzenie wykonawcze, które - zgodnie z treścią art. 103 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych - reguluje zasady i tryb ustalania i wypłacania uposażeń oraz uposażeń rodzinnych sędziom w stanie spoczynku i członkom ich rodzin, nie zawiera żadnych przepisów dotyczących zmniejszenia lub zawieszenia uposażenia rodzinnego w związku z osiąganiem przez uprawnionego przychodu z innego tytułu, jak również nie odsyła do stosowania w tym zakresie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższy fakt dobitnie świadczy o tym, że nie było intencją prawodawcy uregulowanie przedmiotowych kwestii w sposób analogiczny do rozwiązań przyjętych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS, między innymi w odniesieniu do renty rodzinnej. Gdyby zamiarem ustawodawcy było wprowadzenie w przypadku uposażeń rodzinnych uregulowań tożsamyh jak przy wypłacie emerytur i rent, to niewątpliwie mógłby taki wyraźny unormowanie ustanowić bądź w treści wielokrotnie nowelizowanej ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, bądź też w rozporządzeniu wykonawczym do tej ustawy.

Wbrew twierdzeniom apelacji, bez znaczenia dla oceny spornego zagadnienia pozostaje fakt, że ustawodawca w art. 102 § 4 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych unormował sytuację wykluczającą możliwość jednoczesnego pobierania uposażenia rodzinnego oraz emerytury lub renty. W ocenie Sądu

Apelacyjnego brak jest podstaw do uznawania ww. przepisu jako wskazówki interpretacyjnej normy z art. 102 § 1 ustawy. Nie jest bowiem porównywalna sytuacja zbiegu prawa do emerytury lub renty oraz do uposażenia rodzinnego (spełniających w istocie analogiczną funkcję) z sytuacją pobierania jednego z tych świadczeń przy jednoczesnym uzyskiwaniu dochodu na innej podstawie. Pobieranie renty czy emerytury nie jest przy tym okolicznością wyłączającą możliwość uzyskiwania dochodu z innych tytułów.

W konsekwencji, Sąd Apelacyjny ocenił, że sporny przepis nie umożliwia stosowania w odniesieniu do uposażenia rodzinnego wypłacanego na podstawie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych przepisów dotyczących wypłaty świadczeń emerytalno-rentowych zawartych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS. Nie jest zatem trafne stanowisko Ministra Sprawiedliwości wyrażone w piśmie z 21 września 2016 r. i podtrzymane w rozpoznawanej sprawie w piśmie z 6 września 2018 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył pozwany skargą kasacyjną w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 (potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości) k.p.c.

Wskazano, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni art. 102 § 1 u.s.p., w szczególności użytego w nim sformułowania: „spełniającym warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”.

Skarżący podniósł, że istnieją co najmniej dwie możliwe interpretacje art. 102 § 1 u.s.p. Pierwsza z nich, z którą utożsamia się skarżący oraz Ministerstwo Sprawiedliwości w pismach z 21 września 2016 r. oraz zwłaszcza z 6 września 2018 r. DKO(...) Dot.Kd. (...) dotyczącego tej konkretnej sprawy sądowej, uznaje że ponieważ art. 102 § 1 u.s.p. odsyła do ustawy o emeryturach i rentach w zakresie spełnienia warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej i nie odwołuje się do konkretnego jej przepisu, to należy przyjąć, że warunkiem uzyskania uposażenia rodzinnego jest spełnienie zarówno przesłanek powstania prawa do renty rodzinnej (art. 68-71 ustawy o emeryturach i rentach), jak i

warunków jej pobierania (m.in. art. 103-106 tej ustawy). Uposażenie rodzinne powinno więc przysługiwać tylko tym członkom rodziny zmarłego sędziego, którzy spełnią warunki do faktycznego otrzymywania renty rodzinnej. Druga z wykładni przyjmuje, że art. 102 § 1 u.s.p. odsyła do ustawy o emeryturach i rentach wyłącznie w zakresie warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej (art. 68-71 ustawy) i została przyjęta jako prawidłowa przez Sądy obu instancji. Art. 102 § 1 u.s.p. stanowi bowiem, że w razie śmierci sędziego albo sędziego w stanie spoczynku, członkom jego rodziny, spełniającym warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przysługuje uposażenie rodzinne w wysokości: 1) dla jednej osoby uprawnionej - 85%, 2) dla dwóch osób uprawnionych - 90%, 3) dla trzech lub więcej uprawnionych - 95% podstawy wymiaru.

Strona pozwana nie składała odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanego nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; czy z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 424365 i 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecnictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecnictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepublikowane; z 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepublikowane; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493). Ponadto, ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, skarżący powinien wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 1238124).

Wskazany przez stronę skarżącą przepis art. 102 § 1 u.s.p., którego wykładnia miałyby, w ocenie skarżącego, budzić poważne wątpliwości doczekał się już wykładni ze strony Sądu Najwyższego i to dokładnie w zakresie wskazanym w

uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy w wyroku z 27 czerwca 2018 r., I PK 78/17 (OSNP 2019 nr 1, poz. 5) stwierdził, że wypłata uposażenia rodzinnego nie ulega zmniejszeniu lub zawieszeniu z powodu osiągnięcia przez uprawnionego członka rodziny zmarłego sędziego przychodu z innego tytułu, ponieważ art. 102 § 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 23 ze zm.) odsyła do ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) wyłącznie w zakresie warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej (art. 68-71 tej ustawy). Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela to stanowisko, wobec czego nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, która uzasadniałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.